

I RINKEN MED BLINDA

TEXT ANNA BERGHOLTZ FOTO SHANNON WELLS DUNCAN

The Calgary Seeing Ice Dogs är texten på deras tröjor och namnet på deras lag. Vitsigt påhittat med koppling till ledarhundar. Men så är de ju också synskadade och ett av fåtal

lag i denna sport – alla hemma-hörande i hockeynationen Kanada.

Vi pratar om blindhockey. Med en specialtillverkad puck och seende spelare som assisterar på isen har man nämligen gjort det möjligt för blinda att lira hockey.

KIEFER JONES, CALGARY SEEING ICE DOGS

NÄR PUCKEN SLÄPPS NED Ijuder en skräll. Det är träningsdags för Calgarys blindhockeylag. Laget här har funnits sedan 1977 och det tack vare Carlos Pardo. Han sitter framför mig på spelarbänken och innan han på nytt kastar sig ut på isen, berättar han hur han som seende spelade ishockey fram till synförlusten vid femton års ålder.

– Jag älskade hockey och var inte villig att ge upp sporten. Dessutom hade jag hört talas om andra blinda i Kanada som spelade. Jag tog reda på mer och sedan startade jag laget här.

I dag finns sex lag i Kanada som aktivt utövar blindhockey och sporten är unik för landet.

– Kanske för att Kanada är ett sådant hockeyälskande land. I stort sett alla spelar här, professionellt eller på kul, säger Carlos.

För att synskadade ska kunna spela har man inom blindhockey skapat vissa förutsättningar. Den speciellt framtagna pucken är gjord av metall och liknar en större tonfiskburk. Metallkulorna inuti gör det lätt att höra var den är. Seende spelare finns alltid med i laget, för att assistera och passa pucken till dem som inte ser. Det är endast de synskadade som får göra mål.

För att känna igen de icke-seende, bär de alla en grön väst. Både män och kvinnor är välkomna i lagen. Då antalet blindhockeyspelare redan är få, vill man inte begränsa sig till ett visst kön.

Rob Lane, en av de seende spelarna, har slagit sig ner bredvid mig på bänken och han förklarar mer:

– Vi är generösare med offsidet. Tempot är lugnare och mycket bygger på verbal kommunikation. Annars är reglerna samma som för vanlig ishockey.

Seende volontär ...

I tio års tid har Rob Lane fungerat som en av volontärerna åt The Calgary Seeing Ice Dogs. Det har inneburit att även han ibland får känna på isen som synskadad. För när två lag i blindhockey möts måste antalet seende och icke-seende vara jämnt fördelade. Det gör att de som ser kan tvingas hoppa in som synskadade med hjälp av så kallad fingerad optik – särskilda glasögon som sätter ner ens syn.

– Jag har lärt mig massor som volontär och framförallt att man kan göra saker utan syn, säger Rob Lane.

Jag som själv aldrig stått på ett par skridskor, får många funderingar där jag sitter och iakttar spelet. Carlos Pardo är åter på bänken för en paus och lite dricka. Jag passar på att fråga om det inte är läskigt att spela en sådan här tuff sport som synskadad.

– Nej då, säger han och skrattar. De flesta har hjälp av vissa synrester. Jag kan till exempel själv skymta målen. Få spelare är helt blinda. Dessutom rör vi oss inom begränsade områden, för att inte bli vilse.

... med uppgift att backa upp

Att spelet är tålamodsprövande kan man nästan känna i luften. Förutom ljudet från pucken, råder koncentration på isen. Väntan på att pucken ska passas till en eller ögonblicket då bästa läget infinner sig för den som ska skicka pucken vidare.

Rob Lane igen:

– Som seende spelare är det min uppgift att hela tiden backa upp de som inte ser. Passar du pucken, så att den synskadade lyckas göra mål har du gjort ett bra jobb.

Rob puffar Carlos på axeln. Det är dags att fortsätta spela. Eftersom spelarna är få, blir det sällan tid för längre pauser. Att Carlos känner sig hemmastad här, råder det inga tvivel om. På ett kick har han trasslat sig förbi alla på bänken och ut på isen.

– Hittar man inte vägen själv, är det också något vi hjälper till med, berättar Rob Lane.

I Calgarys blindhockeylag har många spelare kommit och gått genom åren. Även en tjej har passerat revy. Nu hoppas man på att de två yngsta spelarna på sexton år ska föra sporten vidare. För ett dilemma är just det – att så få utövar sporten. Detta gör att existerande lag oftast får nöja sig med att spela på skoj, mot sig själv.

Inga turneringar anordnas, en ibland görs utflykter för att möta andra blindhockeylag. Särskilda

tillställningar för att möta seende lag förekommer visserligen också, även mot stora stjärnor inom NHL. Men då är oftast syftet att samla in pengar och sprida kunskap om synskadade.

– Numera sköter vi all sponsring på egen hand, berättar Carlos Pardo och börjar plocka ihop sina saker. Tidigare var vi medlem i den samlade handikappidrottsrörelsen, men där fick vi ändå aldrig några pengar.

Så är träningen slut för dagen. En märklig tystnad faller över arenan allt eftersom puckarna samlas in och The Calgary Seeing Ice Dogs försvinner mot omklädningsrummet. Carlos Pardo vinkar hej då och säger lite skämtsamt.

– Vem vet i framtiden. Kanske kommer blindhockey till Sverige och då kanske vi möts igen

**"SOM SEENDE SPELARE
ÄR DET MIN UPPGIFT ATT
HELA TIDEN BACKA UPP
DE SOM INTE SER.
PASSAR DU PUCKEN,
SÅ ATT DEN SYNSKÅDADE
LYCKAS GÖRA MÅL HAR
DU GJORT ETT BRA JOBB"**

